

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/72/2025
Identifikačné číslo spisu:	8817202857
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8817202857.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne JUDr. B. P. E., narodenej XX. L. XXXX, F. nad A., P. XXX/XX, proti žalovanému I.. U. F., narodenému XX. L. XXXX, F. nad A., R. XXXX/XX, zastúpeného advokátkou JUDr. Janou Bajúžikovou, Michalovce, Štefánikova 8, o zaplatenie 12 100 eur s prísl. titulom vydania bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 11C/19/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. júna 2024 sp. zn. 1Co/2/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva voči žalobkyni plný nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej aj „súd prvej inštancie“, alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 27. júla 2022 č. k. 11C/19/2017-335 zamietol žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia a žalovanému priznal voči žalobkyni plný nárok na náhradu trov konania. Žalobkyňa odôvodnila žalobu tým, že stavebná spoločnosť STELL, s. r. o., pre ňu a pre jej strýka C. E. v čase od septembra 2015 do konca decembra 2015 vykonávala rekonštrukčné práce na rodinnom dome na P. ul. súp. č. XXX vo Vranove nad Topľou, za ktoré od 5. októbra 2015 do 21. decembra 2015 platila podľa vystavených faktúr na bankový účet žalovaného č. P. ktorý podľa konateľa firmy STELL, s. r. o., žalovaného Ing. U. F. mal patriť tejto spoločnosti. Keďže rekonštrukčné práce neboli vykonané v požadovanej kvalite, spolu s C. E. si uplatnila v inom súdnom konaní proti spoločnosti STELL, s. r. o., nárok na náhradu spôsobenej škody. Vzhľadom na skutočnosť, že so žalovaným nebola v žiadnom právnom vzťahu, z ktorého by jej vyplývala povinnosť úhrady finančných prostriedkov, tento sa na jej úkor neoprávnene obohatil sumu uplatňovanú v spore.

1.1. Súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 451 ods. 1 a ods. 2 a § 458 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) a vecne

tým, že suma 12 100 eur poukázaná na bankový účet žalovaného č. P bola poslaná z účtu č. SK XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, ktorý patril JUDr. T. E. a žalobkyňa v spore nepreukázala, že išlo o jej finančné prostriedky. V spore nebolo preukázané naplnenie predpokladov pre vznik bezdôvodného obohatenia žalovaného na jej úkor. Konajúci súd zistil, že v rodinnom dome C. E. boli v septembri až decembri 2015 na základe objednávky žalobkyne žalovaným vykonávané práce, resp. ním zabezpečenými osobami, na stavbu bol dodaný stavebný materiál za finančné prostriedky zaslané žalobkyňou na účet žalovaného, čo bolo preukázané dokladmi o nákupe stavebného materiálu a to, že práce boli vykonané a stavebný materiál na rekonštrukciu domu bol dodaný, žalobkyňa nespochybnila.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 27. júna 2024 sp. zn. 1Co/2/2023 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie odôvodnil vecnou správnosťou rozsudku súdu prvej inštancie a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len „CSP“). Uviedol, že nezistil dôvod na zopakovanie alebo doplnenie dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie.

2.1. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd dodal, že žalobkyňa v spore neunesla dôkazné bremeno k skutkovým tvrdeniam, že jej patrili peňažné prostriedky, ktoré poukázala na bankový účet žalovaného, že tieto nepatrili jej otcovi JUDr. T. E., ktorý bol majiteľom účtu, ako aj to, že tieto peniaze boli poukázané na účet žalovaného bezdôvodne. Vychádzal z toho, že žalovaný bol konateľom spoločnosti STELL, s.r.o., a preto bol oprávnený rozhodovať na aký účet budú peňažné prostriedky poukázané. Cena diela mohla byť vyplatená aj v hotovosti konateľovi dodávateľa diela a bolo by na ňom, ako jedinej osobe oprávnenej konať za spoločnosť STELL, s.r.o., a preto bol plne oprávnený rozhodovať na aký účet budú peňažné prostriedky pre žalovaného preukázané.

2.2. K námietke žalobkyne k záverom súdu prvej inštancie o tom, komu patrili peniaze zaslané žalovanému, odvolací súd poukázal na vyšetrovací spis (Okresného riaditeľstva PZ vo Vranove nad Topľou ČVS ORP-36/2-VYS-VT-2018), v ktorom sú založené výpisy z bankových účtov JUDr. T. E., ktorými bolo preukázané, že majiteľom účtu, z ktorého boli poukázané predmetné finančné prostriedky bol JUDr. T. E., preto žalobkyňa mala preukázať, že tieto peniaze patrili jej. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolaiteľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Váda zmätočnosti podľa nej spočíva v tom, že ňou predložené dôkazy neboli vyhodnotené v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku. Žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Podľa žalobkyne si odvolací súd vymyslel skutkový stav a jednotlivé dôkazy boli vyhodnocované tak, aby zapadali do vytvoreného skutkového stavu. Predložené dôkazy potvrdenia o kúpe tovaru jednoznačne preukazujú, že tovar zakúpila spoločnosť STELL, s. r. o., nie žalovaný. Ten nepredložil jediný dôkaz, že na nákup tovaru boli použité prostriedky z jeho súkromného účtu. Odvolací súd v bode 17. odôvodnenia rozsudku síce uviedol, že zaslanie finančných prostriedkov na účet konateľa je neštandardné, avšak výsledky vykonaného dokazovania nepreukazujú vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného.

3.1. Žalobkyňa namietala aj proti záverom v bode 16. odôvodnenia rozsudku, pretože nevyplynuli zo žiadneho vykonaného dôkazu; sú v rozpore s daňovým priznaním a rozhodnutím daňového úradu o vyrubení rozdielu dane žalovanému. Žalovaný nepredložil dôkaz o tom, že medzi ním a spoločnosťou STELL, s.r.o. existoval právny vzťah, na základe ktorého dodával pre túto spoločnosť stavebný materiál zakúpený za finančné prostriedky, ktoré boli poukázané na jeho osobný účet v banke. Svedčí o tom aj list, ktorý bol žalobkyňi doručený v deň posledného pojednávania na súde prvej inštancie, t. j. 27. júna 2022, po tom, čo obidve sporové strany na pojednávaní vyhlásili, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania. V tomto liste jej spoločnosť STELL, s.r.o. oznámila, že svoju pohľadávku 12 100 eur z ústne uzatvorenej zmluvy o oprave a úprave vecí postúpila postupníkovi Ing. F.. Odvolaciemu súdu

vyčítala odôvodnenie rozhodnutia dôkazmi, ktorými nedisponoval a ktoré neexistujú a tým, že sa odvolal na „uznesenie“ vyšetrovateľa a prokurátora, i keď tieto nemajú právny význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu. S ohľadom na vyjadrenia jej nebohého otca JUDr. T. E. oponovala odvolaciemu súdu aj v tom, že sa bezdôvodne zaoberal jej aktívnou vecnou legitímáciou v konaní. V tomto konaní sa jej otec neoznačil za vlastníka finančných prostriedkov a potvrdil, že peniaze žalovanému vyplatila ona a nikdy netvrdil, že peniaze patrili jemu. Peniaze boli vyplatené prostredníctvom VÚB, a. s., a v potvrdeniach banky o prevodoch bola poznámka „E. .

4. Žalovaný žiadal dovolanie žalobkyne odmietnuť. Námietku žalobkyne, že odvolací súd rozhodoval na základe vymysleného skutkového stavu, označil za absurdnú. Odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie a žiaden z dôkazov, ktoré navrhovala žalobkyňa nepreukazoval, že by finančné prostriedky na účte, z ktorého ich hradila, patrili jej. Ostatné námietky žalobkyne sú vo vzťahu k predmetu konania nepodstatné, pokiaľ nie je preukázaná jej aktívna vecná legitímácia v konaní.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia CSP je nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na

rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. Dokazovanie predstavuje časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa žaloba týka, obsahuje v sebe i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (rozhodnutie ÚS SR zn. I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie strán konania. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania, znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany konania (R 125/1999). V súvislosti s nedostatočne zisteným skutkovým stavom veci a nesprávnym vyhodnotením dôkazov, dovolací súd dospel k záveru, že uvedené nie je dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 37/1993, R125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/85/2010, sp. zn. 2Cdo/29/2011, sp. zn. 3Cdo/268/2012, sp. zn. 3Cdo/108/2016, sp. zn. 2Cdo/130/2011, sp. zn. 5Cdo/244/2011, sp. zn. 6Cdo/185/2011 a sp. zn. 7Cdo/38/2012), teda ani dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

12. K základným právam procesnej strany nesporne patrí aj právo navrhovať a predkladať dôkazy, ale nie je procesným pochybením súdu ak súd procesnou stranou navrhované dôkazy neakceptoval, resp. nevykoná v tomto smere dokazovanie. Súd hodnotí predložené dôkazy podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledky hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku. Voľné hodnotenie dôkazov sa opiera o povinnosť súdu vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy bez zreteľa na to, či potvrdzujú, alebo vyvracajú tvrdenia účastníkov, a v neposlednom rade tiež o zásady formálnej logiky. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však má svoje limity. Súd je totiž pri hodnotení dôkazov viazaný skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi (III. ÚS 332/09). Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať, k čomu v prejednávanej veci nedošlo.

13. K namietanému nesprávnemu vyhodnoteniu jednotlivých dôkazov dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa ustálil názor, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (sp. zn. 1Cdo/41/2017, sp. zn. 2Cdo/232/2017, sp. zn. 3Cdo/26/2017, sp. zn. 4Cdo/56/2017, sp. zn. 5Cdo/90/2017, sp. zn. 7Cdo/11/2017, sp. zn. 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (rozhodnutie II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

14. Žalobkyňa namietala, že súdy nezohľadnili predložený dôkaz - potvrdenie o kúpe tovaru, ktorý jednoznačne preukazuje to, že tovar kúpila spoločnosť STELL s.r.o., nie žalovaný. Rovnako v tejto súvislosti uviedla, že neexistuje žiaden dôkaz o tom, že za materiál platil žalovaný z finančných prostriedkov, ktoré mu zaslala bez právneho dôvodu na účet. Odvolací súd mal nesprávne vyhodnotiť vykonané dokazovanie. S touto argumentáciou týkajúcej sa platby obchodnej spoločnosti STELL s.r.o. sa zaoberal už súd prvej inštancie, ktorý v bodoch 26., 72., 78. a 81 odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že žalovaný si predmetné peniaze neponechal pre seba, ale boli minuté na stavebný materiál a odmenu robotníkov na stavbe pre žalovanú. V bode 78. odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie zároveň konštatoval, že žalovaný bol (a aj v súčasnosti je podľa obchodného registra) spoločníkom uvedenej

spoločnosti a z dokladov na čl. 92-94 vyplýva, že obchodná spoločnosť STELL s.r.o. nakúpila stavebné materiály. Týmito listinami sa zaoberal prvoinštančný súd a hodnotil ich ako dôkazy, ktoré podľa odvolacieho súdu boli vyhodnotené v súlade s § 191 ods. 1 CSP (bod 42. odôvodnenia jeho rozsudku). Námietky žalobkyne smerujúce k nevykonaniu hodnotenia dokazovania sú preto nedôvodné.

15. Žalobkyňa namietala skutkový záver, že si žalovaný peniaze neponechal, ale boli použité na nákup materiálu; bola názoru, že nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorým by bol tento záver preukázaný, a je aj v rozpore s daňovým priznaním a rozhodnutím daňového úradu o vyrubení rozdielu dane. K tejto námietke sa dostatočne presvedčivo vyjadril súd prvej inštancie v bodoch 7. a 37. odôvodnenia, na ktorú argumentáciu nadviazal odvolací súd v bode 54. napadnutého rozhodnutia, keď uviedol, že daňové priznanie žalovaného za zdaňovacie obdobie roku 2015 dokazuje iba to, že žalovaný tieto finančné prostriedky obdržal, čo nebolo sporné. Dovolací súd na základe uvedeného uzatvára, že žalobkyňa nepreukázala dôvodnosť tejto námietky, keďže sa nižšie súdy s touto oponentúrou už vysporiadali.

16. Dovolací súd štandardne pripomína, že v dovolacom konaní nemožno formulovať nové skutkové závery vo veci a dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, čo vyplýva z ustanovenia § 442 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (rozhodnutie ÚS SR zn. IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmatečnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Uvedené vady v konaní dovolací súd nezistil.

17. Žalobkyňa v súvislosti s vykonaným dokazovaním poukázala na nedostatky odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré podľa nej vyplývajú z nesprávneho vyhodnoteného dokazovania, v čom videla porušenie jej práva na spravodlivý proces. Dovolací súd v súvislosti s touto argumentáciou uvádza, že odvolací súd sa v rámci svojho preskúmania veci dôsledne vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými a právnymi otázkami, ktoré boli v konaní nastolené, ako aj s konkrétnymi odvolacími námietkami žalobkyne. Odôvodnenie odvolacieho súdu spĺňa obsahové náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP - jasne vysvetľuje, čo žalobkyňa namietala, ako sa k týmto námietkam súd postavil, aké skutkové tvrdenia a dôkazy vzal do úvahy, ktoré z nich považoval za preukázané, ako ich hodnotil a na akých právnych záveroch založil svoje rozhodnutie. V spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, na ktoré v podstatných bodoch nadviazal, tvorí rozhodnutie odvolacieho súdu ucelený, zrozumiteľný a vnútorne konzistentný celok, ktorý spĺňa zákonné požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutí podľa § 393 CSP.

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v dovolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Skutkové zistenia nižších súdov a z nich vyведенé skutkové závery v danej veci boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené výsledkami vykonaného dokazovania. Do obsahu základného práva podľa ustanovenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej

strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutie ÚS SR zn. I. ÚS 97/97).

20. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že sa žalobkyňa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnila a to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že žalobkyňa so skutkovými a právnymi závermi súdov vyjadrenými v odôvodneniach rozhodnutí nesúhlasí a nestotožnila sa s nimi, nemôže odôvodniť prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, sp. zn. I. ÚS 50/04, sp. zn. I. ÚS 98/97, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. II. ÚS 251/03).

21. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené odmietol dovolanie žalobkyne ako neprípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.